

Витрати перетравного протеїну у контрольній групі були на рівні 4,9 кг, при цьому на 1 кг приросту витрати склали 461 г, у дослідній групі – на рівні 6,11 кг і 531 г відповідно.

При цьому від тварин контрольної групи одержано 8,0 кг приросту, а від тварин дослідної групи в перший місяць облікового періоду одержано 8,8 кг приросту.

Другий місяць облікового періоду дослідів характеризувався аналогічними показниками витрат корму. Так, тварини контрольної групи витратили в загальному 47,52 кг сухої речовини, а тварини дослідної групи – 48,87 кг, що більше на 2,76%.

При цьому, за другий місяць облікового періоду від тварин контрольної групи одержано по 9,2 кг приросту, а за другий місяць від тварин дослідної групи отримано по 10,1 кг приросту.

Таким чином, одержані в результаті проведення дослідів показники дають підставу рекомендувати при дорощуванні молодняку свиней великої білої породи білково-вітамінно-мінеральну добавку «Гроуер» у кількості 5% від маси комбікорму, що складається із зерна пшениці, ячменю, кукурудзи, жита і макухи соняшникової.

Література.

1. Величко В.О. Основні джерела кормового білка для продуктивних тварин в техногенній зоні Прикарпаття. Ефективні корми та годівля. 2008. №2. С. 39-41.
2. Дегуса А.Г. Идеальный протеин для свиней. Свиноводство. 2002. №3. С. 17-19.
3. Мажилівська К. Р. Сучасний підхід до розробки адресних преміксів для свиней. 36. наук. пр. Вінн. нац. аграр. ун-ту. Серія: Сільськогосподарські науки. 2012. Вип. 5 (67). С. 53–57.
4. Свеженцов А.И., Горлач С.А., Мартиняк С.В., Цвигун А.Т. Комбикорма, премиксы, БВМД для животных и птицы. Справочник. Днепропетровск: АРТПРЕСС. 2008. 412 с.
5. Труфанов О. Микроэлементы у годівлі свиней. Farmer. 2013. № 2. С. 114–115.

УДК: 636.32/38.082

Турмахан А.Б. студент III курсу напрямлення підготовки «Кормление, разведение и селекция сельскохозяйственных животных»

Научный руководитель – Кулатаев Б. Т., кандидат с.-х. наук, профессор
Казахский национальный аграрный университет, г.Алматы, Казахстан

НАУЧНО ОБОСНОВАННАЯ СИСТЕМА ПОЛНОЦЕННОГО КОРМЛЕНИЯ ВЫСОКОПРОДУКТИВНЫХ ТОНКОРУННЫХ И ПОЛУТОНКОРУННЫХ ОВЕЦ В ТОО «БАТАЙ-ШУ»

Процесс пороодообразования в отечественном овцеводстве тесно связан с общей интенсификацией сельскохозяйственного производства, предполагающей возможность разведения более продуктивных пород и генотипов животных с повышенной оплатой возрастающих затрат на их содержание. Этим, в основном, был обусловлен в свое время переход от грубошерстного к тонкорунному и скороспелому полутонкорунному овцеводству в связи с

распашкой значительных массивов естественных угодий (традиционно являющихся в Жамбылской области одним из основных источников зеленого корма) и развитием полевого кормопроизводства.

В комплексном решении этой проблемы приоритетная роль была отведена разработке зональных рецептов БВМД, премиксов и полноценных комбикормов – концентратов из дешевого и доступного местного сырья, а также норм и способов скармливания природных цеолитов, ферментных препаратов в качестве биокатализаторов пищеварительных процессов.

Цель настоящей работы заключалась в научном обосновании и разработке системы полноценного кормления высокопродуктивных тонкорунных и полутонкорунных овец в условиях Жамбылской области, обеспечивающего максимальную реализацию их продуктивного потенциала, повышающего рентабельность и конкурентоспособность овцеводства среди других отраслей продуктивного животноводства.

На большом экспериментальном материале установлены переваримость питательных веществ различных по структуре и уровню сбалансированности рационов, особенности азотистого и минерального обмена в организме высокопродуктивных животных. Усовершенствованные нормы кормления высокопродуктивных племенных овец породы южноказахского меринуса и сверхремонтного молодняка при откорме на мясо.

Для получения настрига 4,0-4,2 кг качественной шерсти в мытом волокне общая питательность рационов племенных маток породы южноказахского меринуса (по фактическому потреблению кормов) должна составлять в первый и второй периоды сукотности и первую половину лактации соответственно 1,2; 1,6 и 2,3 корм.ед., 11,6; 16,7 и 23,0 МДж обменной энергии (ОЭ) при ее концентрации в сухом веществе рациона (СВР), равной 9,5; 10,25 и 10,5 МДж/кг. Содержание сырого протеина должно быть на уровне 12,2; 15,4 и 15,1%, переваримого – 8,7; 11,0 и 10,4% от СВР или 100, 115 и 110 г в расчете на 1 корм. ед.

Для производства высококачественной молодой баранины в тонкорунном овцеводстве нормы энергопротеинового питания сверхремонтного молодняка при заключительном откорме на гранулированных кормосмесях должны быть с концентрацией в СВР: ОЭ – 9,0, 9,2 МДж/кг, сырого и переваримого протеина – 11,5, 12,0 и 7,7, 8,0%), что в расчете на 1 корм.ед. рациона составляет соответственно 142, 144 и 95,97 г. При стойловом доращивании (на площадке) тонкорунного молодняка с 4-до 7,5-, и последующем откорме его на мясо до 9-месячного возраста оптимальный уровень сырого протеина в СВР находится соответственно в пределах 14 и 12%, переваримого – 9,7 и 9,0%» или 117 и 98 г на 1 корм. ед. с концентрацией ОЭ соответственно периодам не ниже 9,2 и 10,0 МДж/кг СВР. Кормление высокопродуктивных тонкорунных ярок по детализированным нормам сопровождается интенсификацией окислительно-восстановительных процессов в организме, улучшением переваримости питательных веществ рациона (на 3,6, 4,6%) и азотно-минерального обмена, способствует достоверному повышению (на 13,6%) прироста живой массы, настрига шерсти в мытом волокне на 5% и ее крепости на 9%.

Полноценное (детализированное) кормление с использованием высококачественных объемистых кормов позволяет без ущерба для продуктивности снизить расход, концентрированных кормов в зимних рационах овец на 20%.

Заключение. Для наиболее полной реализации генетического потенциала шерстной, мясной и молочной продуктивности высокопродуктивных тонкорунных овец в условиях Жамбылской области рекомендуются детализированные нормы их кормления. Применение разработанных норм позволяет повысить эффективность биоконверсии питательных веществ и энергии рациона в продукцию и увеличить продуктивность овец на 5. 13% при существенном снижении расхода кормов.

УДК 636.2.082

Фурсенко М. В., здобувач вищої освіти другого (магістерського) рівня спеціальності

«Технологія виробництва і переробки продукції тваринництва»

Науковий керівник – Ведмеденко О. В., кандидат с.-г. наук, доцент

Державний вищий навчальний заклад «Херсонський державний аграрний університет», м. Херсон, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ВПЛИВУ ІНТЕНСИВНОСТІ РОСТУ ТЕЛИЦЬ НА ПОДАЛЬШУ ПРОДУКТИВНІСТЬ

Молочна продуктивність і відтворювальна здатність корів у значній мірі залежить від системи вирощування ремонтного молодняку. Прискорення темпів оновлення молочних стад потребує істотної перебудови організації і техніки вирощування ремонтного молодняку, що повинно базуватись на закономірностях їх індивідуального розвитку і сприяти формуванню тварин із міцною конституцією та високою продуктивністю [1].

Фенотиповий прояв продуктивних ознак є наслідком взаємодії спадкової основи організму (генотипу) з умовами навколишнього середовища, в яких він росте і розвивається. Тому можливість реалізації генетичного потенціалу продуктивності тварин кожної породи визначають такі елементи технології: рівень вирощування молодняку, спосіб утримання та рівень годівлі корів, показники відтворення й ветеринарного забезпечення тощо. Вища інтенсивність приросту живої маси телиць, особливо в період від народження до 6-ти міс. (800–900 г) і в перший рік життя (780– 800 г), є одним із способів формування високої молочної продуктивності тварин [2]. Зокрема, у практиці широко використовують інтенсивне вирощування телиць і осіменяють їх у віці 14–15 міс. за умови досягнення ними 80–85% живої маси та 95– 97% висоти у холці дорослих корів на час їхнього отелення (24–25 міс.) [3].

Найвищий рівень молочної продуктивності корів-первісток (понад 8,0 тис. кг молока за 305 днів закінченої лактації) досягнуто у стадах, де середньодобовий приріст телиць у віковий період 0–12 міс. доведено до рівня 820–850 г. Дотримання вказаних параметрів є передумовою формування високопродуктивних молочних стад, де підвищення ефективності виробництва молока буде забезпечено за рахунок скорочення непродуктивних витрат на утримання ремонтного молодняку і зростання чистого доходу від реалізації більших обсягів молока [4].